

סיפור חיים – רחל בר-נצר / תיעדו: יהודית זוסמן ורוני שרון

נולדתי ברוסיה, בפינסק ב – 1910.

כשהתחלתי ללכת אחת מרגליי לא הייתה בסדר והוריי נסעו אתי לוורשה לצורך ריפוי.

ב – 1914 פרצה מלחמת העולם הראשונה, הגרמנים נכנסו לפינסק והמצב היה קשה מאד. היה רעב כבד ועברנו לגור לכפר רוסי. לא היה בכפר בית ספר ואבי לימד אותי לקרוא ולכתוב בעברית וברוסית.

עם סיום המלחמה ב – 1918 פינסק הועברה לפולין. אבא עבר לעבוד במוסקבה. כשאבא חזר לפינסק, הפולנים ראו בו אויב – קומוניסט.

הציונות פרחתה ורבים התחילו לעלות לארץ ישראל.

התחלתי ללמוד בבית הספר העברי הראשון לבנות בפינסק.

אבא היה ציוני גדול ורצה שנדבר בבית רק עברית – זה היה חלומי.

נפתחה בפינסק גימנסיה תרבות. לא נכנסתי אליה כי ידעתי עברית ברמה גבוהה מאד.

אבא עבר לעבוד לדנציג, עיר נמל. בדנציג עברתי בחינות בגרות, שם גרתי עד שעליתי לארץ ב – 1935.

משפחתי הייתה מאד ציונית ועד עלייתי ארצה לימדתי עברית בדנציג והייתי חברה בתנועת הבונים. הוזמנתי על ידי התנועה לעבור לברלין, שם הכרתי את בעלי והצטרפתי לקבוצה בתור מדריכה והגעתי לקיבוץ נען ב – 1936.

בנען הייתי שנתיים וחצי והתחתנתי שם ב – 1937. עברנו לכפר יחזקאל כמדריכי עליית

הנוער וכעבור שנתיים, ב – 1939 עברנו לכפר הנוער "אהבה", שם היינו שבע שנים.

בעלי הפך למפקח בעליית הנוער. כשקיבלנו פיצויים מגרמניה, עברנו לחיפה למרכז הכרמל.

כשנפתחה אוניברסיטת חיפה, בעלי היה בין שמונה המורים שלימדו בה בעלי נפטר בגיל 70.

גרתי במרכז הכרמל עד שעברתי לפסגת אחוזה עם הקמתו.